

Summit

NTGENT / ONTROEREND
GOED

Summit is
allerm minst top

Johan Thielemans

Gezien op 13 februari 2026
NTGent Minnemeers

Hoe werkt verbeelding? Wat kan een acteur oproepen aan de hand van woorden? Scherpt hij onze verbeelding aan? 'Summit' van Ontroerend Goed wil naar eigen zeggen een 'onderzoek' zijn naar 'de kracht van taal' en 'ons eeuwige verlangen naar betekenis'. Zulke zware woorden creëren een hoge verwachting. Maar na afloop van de voorstelling blijven we teleurgesteld achter.

07 MAART 2026

De voorstelling start nochtans veelbelovend. Iedereen moet zijn telefoon opbergen in een mooie plexiglazen lockerkast (scenografie ONBETAALBAAR en Nick Mattan). Een gevoel van onzekerheid, onveiligheid maakt zich van ons meester. Wat als er iets gevaarlijks gebeurt? Meer dan een moment is het niet, want de telefoons komen niet meer ter sprake en worden na de voorstelling ook gewoon teruggegeven. Het zullen niet de enige verloren momenten zijn...

Eens je het systeem rond de illusie doorhebt, is deze voorstelling heel repetitief en zelfs voorspelbaar.

'Summit' is een oefening in verbeelding. 'Stel je voor...' klinkt het vele malen. En de verbeelding bij de toeschouwer wordt in gang gezet. Het is een demonstratie van wat woorden kunnen oproepen. "Dit is een kip", zegt een acteur. Het publiek stelt zich een kip voor. De kip wordt – zogezegd – geslacht in de coulissen, op het toneel brengt een speler verslag daarover uit. De vraag is of we hierdoor (nog) echt verontwaardigd of geschokt worden. Spannend? Dat had het kunnen zijn, maar eens je het systeem rond de illusie doorhebt, is deze voorstelling heel repetitief en zelfs voorspelbaar.

Participatie maar waarom?

Op een bepaald moment moet het publiek een aansprakelijkheidscontract ondertekenen. Zo wordt de verantwoordelijkheid van elk lid van het publiek

duidelijk gemaakt. Wie niet ondertekent, moet de zaal verlaten. De actie valt – je vindt het bijna jammer – op een koude steen, want er is niemand die opstaat. Begrijpelijk natuurlijk, want wie weet wat je nog missen zal.

Helaas valt er nog maar weinig te missen. De voorstelling wordt tweemaal onderbroken met 4'33" stilte waarop de spelers het podium verlaten. De lengte van de stilte komt van bij John Cage, bij wie de stilte die hij voorschreef tegendraads en filosofisch van aard was. Cage wordt hier gereduceerd tot een mopje.

Je blijft als participant op je honger zitten.

Zoals dat de gewoonte is bij Ontroerend Goed, komt er ook heel wat publieksparticipatie aan te pas. De spelers, die hier in feite spelleiders zijn, stellen enkele flauw geestige vragen aan het publiek. Ze tellen de opgestoken handen en het resultaat wordt vlijtig opgeschreven. Je blijft als participant op je honger zitten, want met die resultaten wordt achteraf ook niets gedaan. Later worden er twee rijen toneelstoelen het podium opgerold. Een aantal toeschouwers wordt uitgenodigd om plaats te nemen. Als ze goed en wel gezeten zijn, kijken ze naar het publiek. De rollen worden even omgedraaid: wie in de zaal zit, wordt plots spektakel.

En zo resulteert deze 'Summit' allerminst in een topvoorstelling, hoogstens een sociaal gezelschapsspel, waarbij het toneel zich over het toneel buigt, maar weinig boeit. Mogen we van dit gezelschapsspel niet iets meer verwachten dan louter 'tijdverdrijf'?